

Jona

Jona krijgt opdracht Nineve het oordeel aan te zeggen

ca. 775 v. Chr.

JONA

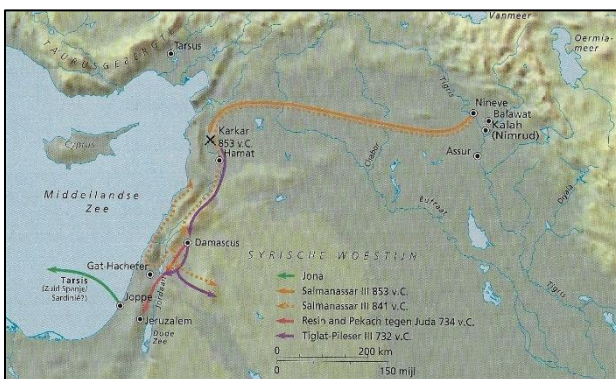
Het boek Jona vertelt hoe Jona zich eerst verzette tegen Gods oproep om naar Nineve te gaan, een van de grootste steden van Assyrië, en het dreigende oordeel van de Heer over de stad uit te spreken.³ Ongetwijfeld had hij gehoord van de wreedheid van Assyrië en meende hij dat zo'n volk een straf van God verdiende. Hij trachtte per schip de andere kant op te vluchten, naar Tarsis. Na een hevige storm werd Jona overboord gegooid en door een 'grote vis' opgeslokt en uitgespuwd. De bevolking van Nineve reageerde, misschien verrassend, gunstig op de boodschap van Jona. Het boek vertelt tot slot hoe Jona veeleer geërgerd en boos is over de dood van een boom, waarvan men aanneemt dat het een castorolieboom was, dan blij met de redding van 120.000 mensen.

Jona leeft in de tijd van koning Salmanassar IV van Assyrië en koning Jerobeam II van Israël.

Het Bijbelboek Jona telt vier hoofdstukken (zie hierna).

(tekst uit de NBV)

Hoofdstuk 1

Eens richtte de HEER zich tot Jona, de zoon van Amittai: 'Maak je gereed en ga naar Nineve, die grote stad, om haar aan te klagen, want het kwaad dat ze daar doen is ten hemel schreiend.' En Jona maakte zich gereed, maar vluchtte naar Tarsis, weg van de HEER. Hij ging naar Jafó en vond er een schip met bestemming Tarsis. Hij betaalde de overtocht en ging aan

boord om mee te varen naar Tarsis, weg van de HEER.

Maar de HEER wierp een hevige storm op de zee, en de zee werd zo wild dat het schip dreigde te breken. De zeelieden werden bang, en ieder riep tot zijn eigen god om hulp. Ook gooiden ze, om het gevaar af te wenden, de lading in zee. Maar Jona was in het ruim van het schip afgedaald, was daar gaan liggen en in een diepe slaap gevallen. De schipper ging naar hem toe en zei tegen hem: 'Wat lig jij hier te slapen! Sta op, roep je God aan! Misschien dat hij zich om ons bekommert, zodat we niet vergaan.' Intussen overlegden de zeelieden: 'Laten we het lot werpen om te weten te komen wiens schuld het is dat deze ramp ons treft.' Ze wierpen het lot, en het lot viel op Jona. Toen zeiden ze tegen hem: 'Vertel ons: Hoe komt het dat deze ramp ons treft? Wat doe je hier aan boord? Waar kom je vandaan? Uit welk land kom je? Bij welk volk hoor je?' Jona antwoordde: 'Ik ben een Hebreër en ik vereer de HEER, de God van de hemel, de God die de zee en het land gemaakt heeft.' De mannen werden doodsbang, en toen ze van hem hoorden dat hij was weggevlucht van

de HEER, zeiden ze tegen hem: 'Hoe heb je dat kunnen doen?' En ze vroegen hem: 'Wat moeten we met je doen, dat de zee ons met rust laat?' Want de zee werd hoe langer hoe onstuimiger. Hij antwoordde: 'Gooi me in zee, dan zal de zee jullie met rust laten. Want ik weet dat het mijn schuld is dat deze storm zo tegen jullie tekeergaat.' Maar de mannen roeiden uit alle macht om weer aan land te komen; dat lukte hun echter niet, want de zee ging steeds onstuimiger tegen hen tekeer. Toen riepen ze tot de HEER: 'Ach HEER, laat ons toch niet vergaan als wij het leven van deze man opofferen. Reken het ons niet aan als hier een onschuldige sterft. U bent de HEER, al wat u wilt dat doet u!' Toen tilden ze Jona op en gooiden hem in zee, en de woede van de zee bedaarde. De mannen werden vervuld van bang ontzag voor de HEER. Ze brachten hem een offer en deden hem geloften.

Hoofdstuk 2

De HEER liet Jona opslokken door een grote vis. Drie dagen en drie nachten zat Jona in de buik van de vis. Toen begon hij in de buik van de vis tot de HEER, zijn God, te bidden:

'In mijn nood roep ik de HEER aan en hij antwoordt mij.

Uit het rijk van de dood schreeuw ik om hulp –
u hoort mijn stem!

U slingerde mij de diepte in, naar het hart van de zee.

Door kolkend water ben ik omgeven,
zwaar slaan uw golven over mij heen.

Ik dacht: Verstoten ben ik, verbannen uit uw ogen.

Maar eens zal ik opnieuw
uw heilige tempel aanschouwen.

Het water stijgt tot aan mijn lippen,
muren van water storten op mij neer,
zeewier om mijn hoofd verstikt mij.

Ik zink tot de bodem, waar de bergen oprijzen,
naar het rijk dat zijn grendels voorgoed achter mij sluit.

Maar u trekt mij levend uit de dood omhoog,
o HEER, mijn God!

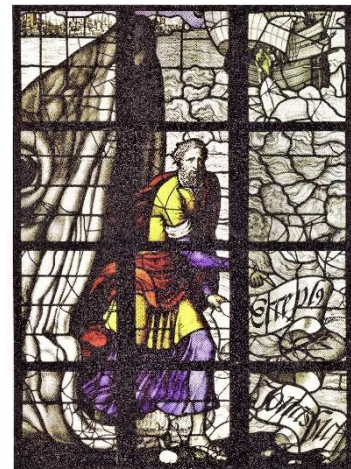
Nu mijn levensadem mij verlaat
roep ik u aan, HEER,
en mijn gebed komt tot u
in uw heilige tempel.

Zij die armzalige afgoden vereren,
verlaten u, trouwe God.

Maar ik zal mijn stem in dank verheffen
en u offers brengen;
mijn geloften los ik in.

Het is de HEER die redt!

Toen, op bevel van de HEER, spuwde de vis Jona uit op het land.

Hoofdstuk 3

Opnieuw richtte de HEER zich tot Jona: 'Maak je gereed en ga naar Nīneve, die grote stad, om haar aan te klagen met de woorden die ik je zeg.' En Jona maakte zich gereed en ging naar Nīneve, zoals de HEER hem opgedragen had.

Nīneve was een reusachtige stad, ter grootte van drie dagreizen. Jona trok de stad in, één dagreis ver, en riep: 'Nog veertig dagen, dan wordt Nīneve weggevaagd!' De inwoners van Nīneve geloofden God: ze riepen een vasten uit en iedereen, van hoog tot laag, hulde zich in een boetekleed. Toen de profetie de koning van Nīneve bereikte, stond hij op van zijn troon, legde zijn staatsiegewaad af en ging, gehuld in een boetekleed, op de grond zitten. En hij liet in Nīneve omroepen: 'Volgens bevel van de koning en zijn edelen is het niemand toegestaan te eten of te drinken, mens noch dier, rund noch schaap of geit. De dieren mogen niet grazen of water drinken. Iedereen, mens en dier, moet zich hullen in een boetekleed en luidkeels God aanroepen. Laat iedereen anders gaan leven en breken met het onrecht dat hij doet. Misschien dat God van gedachten verandert en op zijn besluit terugkomt; wie weet zal hij zijn woede laten varen, zodat wij niet te gronde gaan.' Toen God zag dat zij inderdaad anders begonnen te leven, kwam hij terug op wat hij bedreigd had hun aan te doen, en hij deed het niet.

Hoofdstuk 4

Dit wekte grote ergernis bij Jona en hij werd kwaad. Hij bad tot de HEER: 'Ach HEER, heb ik het niet gezegd toen ik nog thuis was? Daarom wilde ik naar Tarsis vluchten. Ik wist het wel: u bent een God die genadig is en liefdevol, geduldig en trouw, en tot vergeving bereid. Laat mij maar sterven, HEER: ik ben liever dood dan dat ik zo verder moet leven.' Maar de HEER zei: 'Is het terecht dat je zo kwaad bent?'

Nadat Jona Nīneve had verlaten, was hij aan de oostkant van de stad gaan zitten. Hij had er een hut gemaakt om in de schaduw af te wachten wat er met de stad zou gebeuren. Nu liet God, de HEER, een wonderboom opschieten om Jona schaduw boven zijn hoofd te geven en zijn ergernis te verdrijven. Jona was opgetogen over de plant. Maar de volgende morgen, bij het aanbreken van de dag, liet God de plant door een worm aanvreten, zodat hij verdorde. En toen de zon opkwam, liet God een verzengende wind uit het oosten waaien; de zon brandde zo op Jona's hoofd dat hij door de hitte werd bevangen. Hij bad om te mogen sterven: 'Ik ben liever dood dan dat ik zo verder moet leven.' Maar God zei tegen Jona: 'Is het terecht dat je zo kwaad bent over die plant?' Jona antwoordde: 'Ik ben verschrikkelijk kwaad, en terecht!' Toen zei de HEER: 'Als jij al verdriet hebt om die wonderboom, waar jij geen enkele moeite voor hebt hoeven doen en die jij niet hebt laten groeien, een plant die in één nacht opkwam en in één nacht verging, zou ik dan geen verdriet hebben om Nīneve, die grote stad, waar meer dan honderdtwintigduizend mensen wonen die het verschil tussen links en rechts niet eens kennen, en dan nog al die dieren?'